

Uit de pastorie – week 6 2025

Wat achter ons ligt

Afgelopen zondag preekte ik in Kampen en Langbroek. In beide gemeenten en diensten viel me de nadrukkelijke aanwezigheid op van kinderen, jongeren en jonge gezinnen. Als je zelf wat ouder begint te worden, ga je zien hoe generaties veranderen. De jongeren en twintigers van nu zijn anders dan die van 20, 30 jaar geleden. Dat kan ook bijna niet anders: de wereld is enorm veranderd, vooral wat de onzekerheid betreft. Na het drama met de Twin Towers in 2001 heeft de wereld een eindeloze stroom aan rampen, geweld en spanning te verduren gekregen. De 21^e eeuw is de eeuw van de crises die aan onze bestaanszekerheid knagen. Er is onder jonge generaties meer spanning, onzekerheid en hopeloosheid dan eerder. Onderzoeken en peilingen wijzen dat keer op keer uit. Waar deze generaties in de kerk zitten, zie je dat ze (globaal gesproken) meer houvast in de kerk zoeken, minder op vernieuwing maar meer op behoud gericht zijn. Onder belijdeniscatechisanten valt me al een aantal jaren op dat ze naar verdieping zoeken. Dat roept het beeld op van wortels die dieper in de aarde willen hechten, om meer bestand te zijn tegen de stormwinden die over ons komen. De HEERE is ook onder jonge generaties aan het werk. Niet dat er geen zorgen zijn: er zijn ook veel (christelijke) jongeren die zich vanwege de onzekerheid maar laten meeslepen door de wereld en haar tijdelijk genot. 'Laten we eten en drinken, want morgen sterven we toch'. Waar de nood de één leert bidden, leert de nood het de ander af. We brengen hen in gevouwen handen bij de HEERE. Zijn trouw is van generatie op generatie.

Wat achter én voor ons ligt

Wie de kerkelijke pers volgde, zag de synode van de Christelijke Gereformeerde Kerken worstelen met de eenheid en de toekomst van het kerkverband. Als hervormden kennen we die pijn zo van binnenuit. En als dit uitloopt op een scheuring, weten wij dat dit je leven lang een diep kras op je ziel blijft geven. Ik heb zelf altijd veel verbondenheid gevoeld met de Christelijke Gereformeerde Kerken. Vanuit het hoofdbestuur van de Gereformeerde Bond zat ik, alles bij elkaar, 13 jaar lang meerdere keren per jaar aan tafel met deputaten Eenheid van de CGK. Wat proefden we daar een geestelijke verbondenheid. Alleen op het kerkelijk standpunt begrepen we elkaar nooit. Voor hen bleef het een raadsel waarom je als christen die naar Schrift en belijdenis wilt leven, in een kerk als de Protestantse Kerk kunt blijven. Omgekeerd hebben wij het beginsel van afscheiding niet kunnen meemaken. In wat er nu in de CGK gebeurt (en wat in feite in alle afgescheiden kerken van tijd tot tijd gebeurt, namelijk scheuring en scheiding), voltrekt zich de consequentie van het afgescheiden beginsel. Het afgescheiden beginsel betekent dat je ergens in je kerkorde of kerkelijke structuur de waarheid wilt veilig stellen, een zuivere kerk wilt zijn/blijven waar vrijzinnigheid en moderniteit geen voet tussen de deur kunnen krijgen. Zodra die zuiverheid in gevaar komt, moet je je opnieuw afscheiden. Het beginsel van afscheiding heeft zo altijd het beginsel van scheuring in de kiem in zich. Daarom komt de synode van de CGK er ook niet meer uit. Het is pijnlijk om dat te zien gebeuren, ik gun het de broeders daar allerminst. En wat dat plaatselijk dan gaat betekenen, zoals hier in Elburg, dat weet ik niet, maar je kunt er alleen maar verdriet om hebben. Het moderamen van de synode van de CGK gaat zich nog bezinnen op een weg naar de toekomst. Mogelijk vallen de CGK uiteen, zal een deel zich aansluiten bij de Nederlands Gereformeerde Kerken, de Hersteld Hervormde Kerk of bij een Hervormde Gemeente in de Protestantse Kerk. Of er komt een Hersteld Christelijke Gereformeerde

Kerk. Het is onze plicht om ook als Hervormden onze handen te vouwen, onze knieën te buigen en de Heere te bidden om Zijn genade en leiding over Zijn kerk in ons land. Een andere vraag is het of we op aarde over een zuivere kerk kunnen spreken. Sterker nog: als een kerk 'zuiver' meent te zijn, is het oppassen geblazen. Van Billy Graham wordt verteld dat hij tegen iemand zei: zoek gerust de ideale kerk op en sluit je erbij aan. Maar besef wel dat zodra jij je aansluit, het geen ideale kerk meer is. Op aarde is niets zuiver geestelijk. Het Koninkrijk van God openbaart zich op aarde altijd in gebrokenheid, ook in de kerk. Wij kennen ten dele en wij profeteren ten dele, schrijft Paulus in 1 Korinthe 13. Zelfs onze prediking is nooit 100% zuiver, onze synodes niet, onze ambtsvervulling niet, onze kerkbodes en onze kerkordes niet. Dat maakt bescheiden, ootmoedig, ook als het over de kerk gaat. De kerk op aarde is daarom een strijdende kerk, en zij moet maar niet teveel op een triomferende kerk lijken. Wat niet wegneemt dat we ons geestelijk inzetten voor de heiligheid, de waarheid en de eer van de Heere in Zijn gemeente. Maar Zacharia blijft in onze oren klinken: Niet door kracht, niet door geweld, maar door Mijn Geest zal het geschieden, spreekt de HEERE!

Wat voor ons ligt

Komende zondag zal, zo de Heere wil, de heilige Doop bediend worden aan Evie-Rose Kwakkel. Daarmee krijgen we als gemeente ook onze eigen doop weer te gedenken. Hoe rijk en vast is het verbond dat de Heere met ons aanging. Wat zijn al Zijn beloften en geboden in de doop samengevat en op ons leven geschreven. Wat de tekst voor de preek betreft: die weet ik op de vroege maandagmorgen nog niet. Na Nazareth en Jericho zal nu een andere plaats aan de orde komen waar de Heiland gewoond of gewerkt heeft. De avonddienst zal worden geleid door br. Scherphof, zelf hopen we in Krimpen aan den IJssel te zijn. We wensen elkaar gezegende diensten toe.

Ten slotte

Mede namens mijn vrouw een hartelijke groet uit de pastorie.
Uw A.J.M.